

Arrest

nr. 141 092 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 10 juli 2014 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 september 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 20 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17 juli 2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[I.T.] [...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.09.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen zoals vervangen door de Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [I.T.], die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 30.09.2014 in gesloten omslag).

Derhalve,

1) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoekster haalt aan dat zij in België bij haar zoon verblijft). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, en ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van art. 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, § 1, iuncto de motiveringsplicht en redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 9ter, §1 Vreemdelingenwet stelt:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Vooreerst blijkt dat de bestreden beslissing zich baseert op het verslag van de arts-attaché d.d. 30.09.2014. Voormeld verslag baseert zich dan weer onder meer op het verslag van Prof. Dr. [W.] d.d. 22 april 2014, waarin onder meer wordt gesteld:

“Dysfonction chronique de la dialyse péritonéale attribuée à mal positionnement du cathéter” [STUK 5, p. 3]

Zonder echter aandacht te besteden hieraan stelt het verslag van de arts-attaché echter onomwonden: *“De peritoneaaldialyse werd in het land van herkomst geplaatst dus wat peritoneaaldialyse betreft is alles aanwezig in Algerije en is het ook mogelijk de catheter te herplaatsen indien nodig.”*

Het spreekt voor zich dat een terdege gemotiveerde beslissing minstens in haar overwegingen dient op te nemen waarom het feit dat een catheter net slecht werd geplaatst te harmoniseren is met de stelling dat alle deskundige zorg in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Hierbij komt dat de arts-attaché op onredelijke wijze de stand van de geneeskundige zorg in het land van herkomst overschat. Slechts een korte anal[yse] van de beschikbare bronnen toont dit reeds aan.

Door STUK 6 worden de snel verslechterende hygiënische omstandigheden aangekaart.

Terwijl de arts-attaché zelf verwijst naar rapporten van [...] International SOS, geeft deze zelfde organisatie echter aan:

“The standard of medical care in Algeria is poor, especially outside the urban areas. Most hospitals appear shabby, and equipment is old and poorly maintained. The police and military hospitals in Algiers and Oran have more advanced equipment and offer a higher standard of care. However, access is restricted, and admission must be pre-arranged. [M]ost specialists have had some training in France. Very few speak English. Only the simplest medical conditions can be adequately treated in country. All other medical conditions will require international evacuation.” [STUK 7]

Ook wat betreft de toegankelijkheid (i.e. betaalbaarheid) van medische zorg voor de gewone Algerijn alsook wat betreft de algemeenheid van sociale zekerheid en uitkeringen gaat de arts-attaché te kort door de bocht.

Verzoekster voegt een verklaring op eer toe waaruit blijkt dat zij op geen enkele wijze is geaffilieerd aan een sociaal zekerheidsstelsel. Door in algemeenheid te citeren over bepaalde bestaande stelsels in het land van herkomst, doch zonder in het bijzonder in te gaan op de wettelijke bepalingen of toepassingscriteria die werkelijk zouden aantonen dat verzoekster in haar land van herkomst begunstigde kan zijn van een uitkering, motiveert verwerende partij haar beslissing in feiten noch naar recht.”

2.2.1. In de mate dat verzoekster de bedoeling heeft een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren moet worden geduid dat deze motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer

een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Algerije beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan omdat verweerder niet uiteenzette op welke wettelijke criteria hij zich baseerde om te besluiten dat zij in Algerije zou kunnen genieten van een sociaal-zekerheidssysteem. De formele motiveringsplicht impliceert namelijk niet dat een bestuur de motieven van de motieven toelicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus *“een onmogelijkheid om te reizen”* bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen *“die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst”* en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu wordt de vaststelling van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dat er wat betreft verzoekster geen contra-indicatie om te reizen kan worden weerhouden niet in vraag gesteld.

Verzoekster geeft evenwel te kennen niet akkoord te gaan met het standpunt dat de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn en zij dan ook geen reëel risico loopt om, bij gebrek aan een adequate behandeling, in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

In eerste instantie stelt verzoekster dat niet blijkt dat zij de vereiste medische zorgen in haar land van herkomst zal kunnen krijgen daar een arts die zij in België consulteerde bij haar een chronische dysfunctie van de peritoneale dialyse vaststelde door een slechte positie van de PD katheter. Het loutere feit dat een katheter bij verzoekster slecht gepositioneerd is laat op zich evenwel niet toe te concluderen dat zij de vereiste medische zorgen in Algerije niet zou kunnen krijgen. In dit verband moet worden geduoid dat in het medisch verslag waarnaar verzoekster verwijst uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoekster sedert april 2012 in Algerije werd behandeld via peritoneale dialyse. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook besluiten dat wat betreft peritoneaal dialyse in Algerije alles aanwezig is en dat

indien de katheter, die er voorheen werd geplaatst, problemen blijft veroorzaken deze er kan worden herplaatst. De door verweerder aangestelde controlearts heeft daarenboven vastgesteld dat indien peritoneale dialyse niet het vereiste resultaat geeft er nog kan worden overgeschakeld op hemodialyse.

Verzoekster stelt daarnaast dat de hygiënische omstandigheden in de ziekenhuizen in Algerije niet goed zijn en dat enkel eenvoudige medische problemen er kunnen worden behandeld. Zij weerlegt hiermee evenwel de vaststelling niet van de ambtenaar-geneesheer dat de medische zorgen die zij specifiek nodig heeft en die zij gedurende de twee jaar voor haar vertrek naar België genoot er wel degelijk beschikbaar zijn.

Voorts geeft verzoekster aan dat niet blijkt dat zij een beroep kan doen op een sociaal-zekerheidsstelsel in Algerije en dus niet vaststaat dat de nodige medische zorgen, gelet op hun kostprijs, voor haar effectief toegankelijk zullen zijn. Zij toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen op het vlak van de sociale zekerheid in Algerije en maakt ook niet aannemelijk dat indien zij dit niet zou kunnen dit tot gevolg zou hebben dat zij, om financiële redenen, geen toegang meer zou hebben tot de vereiste medische behandelingen. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft er immers niet alleen op gewezen dat er een sociaal-zekerheidssysteem in Algerije bestaat, doch heeft evenzeer uiteengezet dat burgers er ook kunnen genieten van uitkeringen en in bepaalde gevallen gratis medische zorgen. Hij heeft ook aangegeven dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op familie, vrienden of kennissen die haar financieel zouden kunnen bijstaan. Het feit dat uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat zij twee kinderen heeft, waaronder een zoon die haar wil bijstaan, en het gegeven dat zij op eenvoudig verzoek documenten kan laten opstellen door personen in Algerije toont aan dat dit standpunt niet incorrect of kennelijk onredelijk is. Haar bewering dat een medische behandeling in Algerije voor haar financieel niet toegankelijk is, is ook moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat zij voor haar komst naar België in Algerije effectief werd behandeld.

In de mate dat verzoekster nog verwijst naar een verklaring op eer die werd opgesteld op 27 oktober 2014 moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een document dat pas later werd opgesteld. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde controlearts beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK